

Saray 2019'a Hazırlanıyor, Ya Biz?

Henüz daha iki sene süre olmasına karşın Saray 16 Nisan Anayasa Referandumunu sonrası hiç zaman yitirmeden 2019 seçimlerine hazırlanmaya başladı. "Uyum Yasaları" adı altında geçici iki yıllık süre için Başkanlık Sistemi'ni yürütebilecek kanunları onadı, Meclis göstermelik duruma geldi, kendisi AKP'nin başına geçti ve ülke yönetim merkezi olarak Saray mekan haline getirildi. Başbakan ve Bakanlar Kurulu'nu kendisi atayan "Başkan" bu kurum ve mevki-leri artık kendi verdiği kararları uygulayan bir yürütme organı biçimine dönüştürdü. Yaptıkları bu anti-demokratik değişiklikler ile de 2019 hazırlıklarına başladı.

Bu aceleciliğin bir nedeni olmalı. Birinci nedeni kuşkusuz ki, referandum sonucunun EVET değil HAYIR olduğunu ve manipülasyon sonucunda "resmi" sonucun elde edildiğini en iyi kendilerinin bilmesidir. İkincisi; bu bilgiye dayanarak 2019 seçimlerini kaybedeceklerinin farkında oldukları için, sonucu değiştirmek amacıyla hareket etme zorunluluğu görmeleri.

Geric ve faşist bir diktatörlük rejimi koşullarında onların bu önlemleri almaları kendileri açısından nasıl bir zorunluluk ise diktatörlük karşıtı güçlerin de bu önlemlere rağmen Saray Diktatörlüğü'ne son vermek için 2019 dahil hazırlanmaları da bir o kadar zorunluluk olmalı. Diktatörlük karşıtı güçlerin bu çerçevede 2019'u beklemeleri, başka bir ifadeyle 2019 seçimlerine odaklanmaları da gerekmiyor. Bu diktatörlüğe en kısa sürede son verecek hazırlıklar yapmaları zorunluluğun ötesinde devrimci, demokrat, sosyalist, komünist güçlerin nezdinde varlıklarının gereksini ifade ediyor.

Bu noktada iki önemli kıstasa dikkat çekmeyi gerekli görüyoruz. Anayasa Referandum'u sürecinde hangi nedenle olursa olsun HAYIR propagandası yapan devlet güçlerini bu zorunluluğun bileşenleri olarak görmemek gerekiyor. CHP, DSP, MHP'den ayrılan Akşener

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 3 Ağustos 2017 Tarihli Açıklaması

Devrimci Alternatifi Hazırlamak Güncel Görevdir

Ülke çok çelişkili ve bir o kadar da karmaşık bir süreçten geçiyor. Günlük burjuva basınının etkisinde irdelenmeye çalışıldığında gerçek tabloyu görmek zordur. Ancak keskin bir göz ve akıl Saray Diktatörlüğü'nün açıklama ve uygulamalarını tersten okuduğunda toplumsal ve politik gerçekleri görebilecektir. Saray Diktatörlüğü sosyal, siyasal ve ekonomik alanda tıkanmıştır. Çözümü, OHAL koşullarında Saray'da hazırlanan KHK'ler ile ülkeyi yönetme çabasıdır.

Baskı, terör ve toplumsal yaşamın tüm alanlarına yönelen anti-demokratik müdahaleler güçlüğün değil, güçsüzlüklerinin işaretidir. Onbinlerce devlet memurunun işten çıkarılması, basın yayın organlarının susturulması, sosyal medya paylaşımlarının dahi tutuklamalar ile sonuçlanması normal değildir. Fakat aynı önlemleri ekonomik alanda da uygulamaya koydular. Çıkardıkları bir KHK ile OHAL koşullarında ticari şirketlerin iflas erteleme ve iflas başvurusu yapmalarını yasakladılar. Bu karar dahi ülkeyi ekonomisinin durumunu ifade etmeye yeter de artar.

Saray Diktatörlüğü, ülkeyi yönetemez duruma gelme gerçeğini OHAL koşulları ve çıkardığı KHK'lar ile gizlemeye çalışıyor. Partimizin 2015 yılında yaptığı tespiti hatırlarsak; "AKP - Saray Rejimi 2013 yılından beri uzatmaları oynuyor" analizinin tek bir cümle olmasına rağmen çok şey ifade ettiğini irdelememiz gerekir. 2014 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde devrimci demokratik güçlerin Selahattin Demirtaş adaylığı ile gerçekleştirdikleri çıkış, 7 Haziran 2015 seçimlerinde AKP'nin yenilgiye uğratılması ve devrimci demokratik güçlerin parlamentoda ciddi bir temsil oranı yakalaması, AKP-Saray Rejimi'nin bu gelişmeye devlet terörü sürecini başlatarak yanıt vermesi, meşru seçimleri yok sayması ve terör ile sansür koşullarında yeniden seçim yaptırması, ardından 15 Temmuz 2016 senaryosu ve gerçek darbenin gerçekleştirilmesi, bunun sonucunda yürürlüğe konan OHAL koşullarında 16 Nisan Anayasa Referandum'una gidilmesi ve tüm bu önlemlere rağmen ancak manipülasyon ile EVET sonucu çıkarılması son dört yılda 2013 Taksim Gezi Direnişi ile başlayan, yaşadığımız hareketli dönemi izah etmektedir.

Bu döneme damgasını vuran en önemli ve belirleyici olgulardan biri de Kürt Özgürlük Hareketi ile devletin yaşadığı dialog sürecinin tam da müzakere aşamasına geldiği ve Dolmabahçe Deklarasyonu'nun ortak açıklama niteliğinde kamuoyuna sunulmasından sonra devlet tarafından tek taraflı olarak kesilmesi ve savaş politikalarına dönüş yapılmasıdır. Kürt ulusal sorunu adil, demokratik ve barışçıl çözüm üretme amaçlı politik bir sürece evrilmediği sürece Türkiye'de demokratik gelişmenin kırıntısından söz edilemez. Kürt ulusal sorunu bu derece Türkiye'nin demokratikleşmesi ile bağlantılı bir olgudur.

İç politikadaki bu diktatoryal gelişme devletin dış politikalarına da bire bir yansımıştır. İç politika ile dış politikanın birbirinden koparılarak ayrı düşünülmesi bilimsel olarak mümkün değildir. Türkiye, bir diktatörlük rejiminden beklenen tüm yayılcı, sömürgeci, saldırgan ve savaşçı politikaları en başta komşu devletlere yönelik olmak üzere yürürlüğe koymuştur. Dolayısıyla Türkiye'nin demokratikleşmesi ile Bölge'de, Ortadoğu'da barışın tesis olması birbirine çok bağımlı iki amaçtır. Ortadoğu'da Kürt Özgürlük Hareketi'nin mücadeleler sonucunda elde ettiği belirleyici konum, Arap halkları ve diğer halkların barış içinde demokratik ortamda bir arada yaşayabilmeleri için elde edilebilecek sonuçlar açısından stratejik önem taşımaktadır. Türkiye'nin barış, demokrasi ve sosyalizm güçleri bu gerçeği görerek ülke ve bölge için çözüm politikalarına yön vermelidir.

Türkiye'nin barış, demokrasi ve sosyalizm güçleri, Saray Diktatörlüğü'ne karşı kendi devrimci alternatiflerini oluşturmak zorundadırlar. Bu konuda salt politik tespitlerde bulunmak yeterli değildir. Politik tespitlerin gereğini yaşamda uygulamak Saray

PARTİ - KADRO, KARŞILIKLI SORUMLULUK İLİŞKİSİ

o Mehmet KADIRGA

Komünistler yeni bir dünya kurma mücadelesi veren öznelerdir. Onları bir araya getiren, komünist olma niteliklerini kazandırma görevini üstlenen de yine tek tek komünistlerin gönüllü birliğinden oluşan partileridir. Bu partiler toplumsal panorama içinde "süs çiçeği" değildirler. İşçi sınıfının örgütlenme ve mücadele araçlarıdır. Amaca ulaşmak için sınıfın ihtiyaç duyduğu gereksinimleri sağlayan kollektif öznelerdir. Ve başa dönerek tekrar edelim. Tek tek komünist öznelerden oluşarak (teşekkül ederek) vücut bulurlar.

Tüm Leninci Komünist Partileri'nde olduğu gibi, Türkiye Komünist Partisi'nin de üyeleriyle ilişkilerini, örgütlenme ve işleyiş ilkelerini, görevlerini belirleyen patinin tüzüğüdür. Her TKP sempatizanı partiye üye olmaktan büyük gurur ve coşku duyar. TKP'ye üye olma şerefine nail olmak her bir komünist için yeniden doğmuş olma hissi ve bilincini yaratır. Ve asıl komünist olma, şekillenme, gelişme süreci partilendikten sonra başlar. Komünist olarak gelişme süreci, kendini her gün yeniden üretmeyi gerekli kılar.

Kendini her gün yeniden üretme olgusu farklı açılardan ele alınmalıdır. **Birincisi**; Marksist-Leninist temel eğitimidir. **İkincisi**; Dünyadaki ve ülkemizdeki politik gelişmelerin günü gününe izlenmesi ve yorumlanmasıdır. **Üçüncüsü**; Üretken, düzenli ve disiplinli bir günlük yaşama sahip olmaktır. **Dördüncüsü**; Her ne yapıyorsak yapalım, okulda, üniversitede, fabrikada, işyerinde, planlı, programlı çalışmak, başarılı olmaktır. Mesleki eğitim alanında kendini sürekli geliştirmek, araştırmacı olmak ve yenilenmektir. **Beşincisi**; Nerede bulunuyorsak bulunalım, işyerinde, okulda, mahallede, evde, herkes tarafından sevilen, sayılan, dürüst, doğru, örnek kişi olmak, olumsuz zaaflarımızdan arınmaktır. Karşılık beklemeksizin, yardımsever, paylaşımcı ve dayanışma ruhuna sahip olmaktır. İhtiyacın ötesinde ve partinin görevlendirmesi haricinde tüm maddi ihtiraslardan tamamen arınmış olmaktır. **Altıncısı**; Kişisel gelişimin ve sağlığı korumanın bir unsuru olarak, sağlıklı bir yaşam için sağlığa zararlı alışkanlıklar ile arasına kesin mesafeler koymak, spor ve kültür-fizik alanında mümkün olan tüm olanakları planlı bir şe-

kilde zaman ayırarak yaşama geçirmektir. **Yedincisi**; Tüm eğitimimiz sonucunda her tür tehlike karşısında direngen olmak, korkularımızı yenmek, sınıf kinimizi bilemek ve düşmana karşı uzlaşmaz olmak. **Sekizincisi**; Yaşamımızı komünizm davasına adanarak her hal ve şartta, ikircimsiz ve itirazsız her tür parti görevine hazır olmak.

Bu özelliklere sahip olmayan kişilerin iyi birer komünist olabilmeleri de mümkün değildir. Çünkü bu özelliklere sahip olmak, kendine güvenen, kendiyi barışık, alçakgönüllü, sabırlı, bilinçli, soğukkanlı çalışkan ve korkusuz olmayı beraberinde getirir. Bunun tersi olan tüm olumsuz kişisel özellikler de bu kurallara uygun olmanın doğuracağı doğal sonuçlar olacaktır. Bu maddelerin birincisi hariç hiç biri parti tüzüğünde yazılı değildir. Ancak, parti tüzüğüne uygun bir yaşam şekillendirmek için bu maddeler olmazsa olmaz ön koşullardır. Bu özellikleri de parti üyesi parti yaşamı içinde geliştirir. 'Geliştirir' niteliğimizin sebebi şudur. Partiye üye olmadan bu özelliklere sahip olmayan kişilere bu özellikler zorla öğretilmez. Temel varsa geliştirilir.

Bu nedenden dolayı partiye üye alımı öncesi ilgili adaylar üzerinde titiz bir çalışma yürütülür ve parti stajı yeterli olan üyelerin referansları alınır. Ön koşulları yerine getiren sempatizan, önce öneren üyenin referansı ve örgüt kararıyla 'aday üye' olarak partilenir. Aday üyelik süreci, eğitimin ikinci aşamasıdır. Bu süreci başarıyla tamamlayan yoldaşlar parti üyesi olurlar. O aşamadan sonra her gün kendisi üzerinde çalışmak tek tek her partili yoldaşın görevidir. Bu alandaki başarısı oranında kadrolaşır ve yeni görevlere önerilir.

Bütün bu özellikler yaşamın pratiğinde kendini gösterir. Yaşamın pratiği günlük yaşamın her alanıdır. Günlük örgüt çalışması sadece toplantı ve görüşmelerden, eylemlerden ibaret değildir. Bir komünist günün her saatinde, dakikasında, saniyesinde ve her yerde komünisttir. Parti de üyelerini ve kadrolarını yaşamın her alanında izler ve değerlendirir.

Parti ile kadro arasındaki karşılıklı bu ilişki partinin bir bütün olarak sağlıklı bir yapı niteliğinde olmasının ön koşuludur. Bu nedenle de çok büyük önem arzeder. Düşününüz ki, düşman komünist kadroların hiç bir hata ve zaafını affetmez. Bu-

nun bilincinde olmalı ve gereklerini göze alabilmeliyiz.

Gerçek bir komünist kadro (eğer koşullar engel değilse ve parti özel bir karar almazsa) önce kendi ailesinden başlamalıdır. Dünyanın köklü komünist partilerinde vefat eden kadroların özgeçmişleri yayınlandığında, partileri o kadroların bir kaç kuşak komünist bir aileden geldiğini gururla ifade eder. Bu çok önemli bir özelliktir ve her bir kadro bu gurura sahip olma duygusu ile bu olguya yaklaşmalıdır.

Özellikle illegal koşullarda mücadele eden partilerde bu özellik olumlu ve değer verilen bir gelenektir. Günümüzde legal partilerde de bu özellik her gün daha fazla önem kazanmaktadır. Bu demektir ki, partimizin üye ve kadrolarının kendi aileleri içinden partiye kazandıracakları üyeler, bizler için önemli bir kıstastır.

Bir diğer konu, komünist kadroların arkadaş çevrelerinden, işyeri ve mahalle çevrelerinden partiye kazandırdıkları üyelerdir. Bir komünistin en büyük özelliği doğal günlük ilişkilerde arkadaşlık kurduğu her bir bireyi etkileme ve örgütleme yeteneğidir.

Parti, sempatizan ve üyelerinden bu özellikleri talep ederken, partinin kendisi de sempatizan ve üyelerinin bu özellikleri kazanma ve geliştirmesi yönünde örgüt bürosu ve ideolojik büronun çalışma programlarını planlı, programlı, düzenli, sürekli ve disiplin içinde geliştirmek ve uygulamakla yükümlüdür. Değilse, sadece sempatizan ve üyelerden belirli özelliklere sahip olmalarını istemek, ama onun ön koşullarını hazırlayıp sunmamak parti yönetim organlarının zaafına işaret eder. Parti tüzüğünün statik bir kitapçık olması özelliğinden, parti yaşamının normlarını gerçekte yönlendiren ve denetleyen bir politik belge niteliğine yükselmesi konuya bu çerçevede yaklaşmak ile mümkündür.

Her düzeyde organ ve kadrolarımızın bu konuyu ele alarak kendi pratiklerini değerlendirip sınamaları, eksik veya hataları varsa ivedilikle önlemler alarak düzeltmeleri, önümüzdeki dönem çalışmalarımız açısından belirleyici önem taşımaktadır.

"YENİ DEVLET" TARTIŞMASI ve TATLI SU "SOL'ÇULARI"

o Ali Oktay KAYA

Bir ibret belgesi yayınıyoruz. Adına "TKP" diyen devlet icazetli resmi tatlı su solcuları bir bildiri yayınlamışlar. Baştan sona safsata içeren metin aslında komünistleri eleştiren ve suçlayan bir özellik taşıyor. Safsata içeriyor ancak bir o kadar da tehlikeli.

"AKP yeni devlet hayalinden vazgeçmiyor. Tekrar söylüyoruz; o devleti kuramazsınız" diye bir başlık atmışlar, sonrasında da burjuva düşüncelerini inci gibi dizmişler. Yayın tarihi 4 Ağustos 2017 (<http://haber.sol.org.tr/toplum/tkpden-akpye-yanit-tekrar-soyluyoruz-o-devlet-i-kuramazsiniz-205147>) Şöyle diyorlar;

"AKP yetkilileri her fırsatta yeni bir devlet kurduklarını ya da kuracaklarını söylüyor. Bu kadar sık söylemeleri başarısızlıklarının itirafıdır. AKP 1923 Cumhuriyeti'ni yıkan partidir. Ancak AKP cumhuriyeti yıkmakta başarılı, yenisini kurmakta başarısız olmuştur. AKP yeni bir devlet kuramamıştır. Çünkü bu ülkenin cumhuriyetten, emekten ve halktan yana kesimlerinin direncini kıramamıştır. 1923 Cumhuriyeti'nin tüm kazanımları yok olsa da bir gerçek değişmemektedir: AKP, Türkiye'yi tamamen esir alamamıştır. Türkiye teslim olmamıştır. Solcular, devrimciler, cumhuriyetçiler boyun eğmemiştir. AKP'nin yeni bir devlet kurarken başarısız olmasının sebebi budur. AKP'yi patronlar durdurmamıştır. Patronlar cumhuriyetin yıkılmasının arkasındaki güçtür. Türkiye'nin zenginleri cumhuriyetin yıkılmasından büyük fayda sağlamıştır. AKP'yi Batılı merkezler frenlememiştir. AKP, emperyalizm sayesinde iktidara gelmiştir. AKP ile Batı işlenen suçlarda ortak. Bundan sonra da AKP'yi durduracak tek güç yine Türkiye'nin emekçi halkıdır ve AKP yine başarısız olacaktır. Cumhuriyeti yıkmak suçtur. Gerici, işçi ve halk düşmanı bir devlet kurmaya çalışmak da suçtur. Bu yeni devletin kurucu lideri ilan edilen Erdoğan başta olmak üzere, tüm sorumlular bu suçlardan dolayı yargılanacaktır. Erdoğan ve AKP, cumhuriyeti yıkmamanın hesabını verecektir." Altına da malum devlet icazetli imzalarını atmayı da ihmal etmemişler. **"Türkiye Komünist Partisi, Merkez Komite"**.

"AKP 1923 Cumhuriyeti'ni yıkan partidir..... AKP yeni bir devlet kuramamıştır" diyorlar. Demek ki AKP'nin 1923'de oluşan devlet yapısını yıktığını iddia ediyorlar. Bize göre yıkılan bir devlet yok. Dolayısıyla yeni bir devlet kurulması da söz konusu değil. AKP ve Saray, Avrasyacı Ergenekoncu Kemalist güçler ile anlaşarak, onlardan özür dileyerek, kurduğu ittifak ile karşılıklı tavizler temelinde birlikte yürümeye devam ediyorlar. Erdoğan, Ergenekon'un bu koluna biat etmediği sürece bulunduğu yerde kalması mümkün değildir. Ergenekoncular da kaybettikleri yığın desteğini, kendilerine hiç de yabancı olmayan Cumhuriyet'in "Türk-İslam" sentezi ideolojisi temelinde Erdoğan vasıtasıyla yığınlar nezdinde popülist bir şekilde sürdürerek kabuk yeniliyorlar. Onlar Erdoğan'a şu gerçeği anlatırlar: "Bize biat etmezsen istediğin kadar oy al, yaşama şansın yoktur!". Erdoğan devlete hakim değildir. Devlet halen tatlı su solcularının nitelemesiyle "cumhuriyetçilerin" kontrolündedir. Erdoğan onlarla uzlaştığı için rahatlıkla yağıp gürlmektedir. Ona Kürt Özgürlük Hareketi'ne tekrar savaş açtıran, diyalog sürecini engelleyen, baskı ve terörü kabul etmesini dayatan bu Ergenekoncu güçlerdir. Avrasyacı Ergenekoncu Güçler, NATO'cu, Amerikancı Ergenekoncu güçler ile hesaplaşırken Erdoğan tercihi onları yanında yapmıştır. Yapmak zorunda kalmıştır. 15 Temmuz "darbesi"nin şifresi de budur. Amerikancı ve Avrasyacı Kemalist güçler arasındaki mücadele "cumhuriyet" tarihi boyunca süregelmiştir. Adnan Menderes'in idamı ve 27 Mayıs darbesi de, 9 Mart cunta girişimi ve 12 Mart 1971 darbesi de, 15 Temmuz "darbesi" ve onun boşa çıkarılarak NATO'cu, Amerikancı güçlere karşı bir darbe hareketine dönüştürülmesi de, bu kayıkcı dövüşünün emareleridirler. Yıllardır, Yargı, MİT, Polis ve Ordu içinde değişik kanatların mücadelesinden söz edenler, bu gerçeği adını anmadan ifade ediyorlardı. Şimdi bu kavga su yüzüne çıktı. Devlet aynı devlettir. Bir kesim devlete hakim olmuştur, Erdoğan da onların kitle tabanını yaratmaya yardımcı olmaktadır ve onlarla uzlaşmak zorunda kalmıştır.

Kimse heveslenmesin. Önümüzdeki süreç Avrasyacı Kemalist Ergenekoncular ile, NATO'cu Amerikancı Kemalist Ergenekoncuların tekrar uzlaşacağı bir sürece işaret etmektedir. Erdoğan da bir süre daha onların biat eden hizmetkarlığına de-

vam edecek ve kasalarını doldurmaya devam edecek. Ne zamana kadar? Türkiye'nin barış, demokrasi ve sosyalizm güçlerinin TC Devleti'ni yıktığı ana kadar. Türkiye işçi sınıfının devrimci güçleri ile, Kürt devrimci demokratik özgürlük hareketinin birleşik mücadelesi bu devletin varlığına son verdiğinde ve proletaryanın iktidarının kurulma sürecine geçildiğinde bakalım bu tatlı su solcuları hangi saflarda yer alacaklar? Bu bildirilerine göre onların görevleri 1923 Cumhuriyeti'ni korumak olduğuna göre, onun burjuva devletini savunmak da herhalde yine onlara düşecektir.

Konunun hiciv kısmı bir yana, çok ciddi bir konu ile karşı karşıyayız. Devletin egemen güçleri, Türkiye devrimci hareketinin içinde ulusalci, devletçi, reformist Truva atları istihdam ediyor. Bu TC devlet geleneğinde yeni bir emare değildir. Bunlar devletin sınıf hareketinin içine sızdırdığı ajan provokatörlerdir. Kemalist devletin savunucularıdır. Katil, sömürgeci, sömürücü burjuva devletin avukatlığına soyunmuşlardır. Türkiye'de komünist hareket içinde Şefik Hüsnü ile başlayan, Vedat Nedim Tör, Şevket Süreyya Aydemir, Hikmet Kıvılcımlı, Mihri Belli ve Doğu Perinçek ile süren Kemalist geleneğin komünist hareketin saflarına sızdırılmaya çalışılan ekolün devamçılarıdır. Bu çevrede bir "devlet geleneği" diri tutulmaya çalışılıyor. "Gelenek" ve "Sosyalist İktidar" çizgisi, Türkiye Komünist Partisi'nin, Leninci, Bolşevik, Kominternci, Mustafa Suphi ve İ.Bilen yoldaşların önderliğinden farklı bir çizgidir. Bu çizgi TC Devleti'nin kemalist, ulusalci ve burjuva cumhuriyetçi çizgisidir. TKP saflarında bu çizginin nefesine dahi tahammül yoktur ve olmayacaktır.

Bakınız metnin sonunda ne diyorlar; **"Cumhuriyeti yıkmak suçtur. Gerici, işçi ve halk düşmanı bir devlet kurmaya çalışmak da suçtur."** Yıkıldığını iddia ettikleri cumhuriyet bu ifadeye göre gerici, işçi ve halk düşmanı bir devlet niteliği taşıyor. Açıkça bunu ifade ediyorlar. Tüm kendisini komünist olarak addeden ve TKP'li olduğunu belirten kişi ve kurumları bu temelde, geçmişlerini ve bugünkü duruşlarını gözden geçirmeyi acil bir zorunluluk olarak görüyoruz.

Saray 2019'a Hazırlanıyor, Ya Biz?

(1. sayfadan devam)

grubu ve kuracakları parti bu tarife içinde yoktur. Saray Diktatörlüğü TC Devleti'nin diktatörlüğüdür ve onun tüm bileşenlerini aralarındaki tüm çelişkilere karşın temsil etmektedir. "Mesele vatan ise gerisi teferuatıdır" tarifi, bu alanda kırılma noktalarıdır ve bunu kimse değiştirebileceğini ummalıdır.

Güncel olarak Türkiye'nin toplumsal ve politik sorunlarını ilerici yönde çözebilecek ve sosyalizme yönelecek tek yol Kürt devrimci-demokrat özgürlük hareketi ile, Türkiye işçi sınıfının devrimci demokratik güçlerinin birleşik örgütlenme ve mücadele ile oluşturacakları devrimci alternatiftir. AKP, CHP, MHP ve bilumum burjuva partisinin tabanında bulunan ve onlara oy veren geniş işçi, emekçi, köylü ve yoksul yığınların bu güç ortaya çıktığında yöneleceği tek alternatif de budur.

Devrimci Alternatifi Hazırlamak Güncel Görevdir

(1. sayfadan devam)

Diktatörlüğünün baskısı ve ideolojik manipülasyonları sonucunda onun etkisi altına girmiş olan geniş işçi, emekçi, köylü ve yoksul yığınların mücadeleleri içinde bilinçlenmelerini beraberinde getirecektir. Türkiye Komünist Partisi'nin savaş tarihi bunun örnekleri ile doludur. Bedel ödemedi, göğüs göğüse çarpışmadan diktatörlük rejimlerine son vermek mümkün değildir. Yığınların güven duyacağı, diktatörlüğü yıkmak için harekete geçeceği süreçler ancak ve ancak ortaya fiilen konacak Devrimci Alternatif'in bu mücadeleyi örgütlemesi ve önderlik etmesi ile mümkündür. Türkiye'de bu güçler vardır. Türkiye devrimci, demokratik, sosyalist güçleri ile Kürt devrimci demokratik özgürlük güçlerinin birleşik mücadelesi Devrimci Alternatif oluşturma yeteneğine sahiptir. Tüm güncel tartışma, politika ve mücadele süreçlerini bu olgu temelinde geliştirmek, en başta partimiz TKP olmak üzere tüm diktatörlük karşıtı devrimci güçlerin öncelikli görevidir.

Türkiye Komünist Partisi

Merkez Komitesi
3 Ağustos 2017

Türkiye Komünist Partisi Program Taslağından

"(...) Verili koşullardan ve ülke gerçeklerinden yola çıkarak, Sosyalist Devrim Süreci'nde söz konusu politik ve sınıfsal bağlaşıklar ile Sosyalist Devrimin öznesinin hazırlanması bugün Marksçı-Leninci anlamda Sosyalist Devrimi amaçlamayan, ancak sınıfsal ve politik olarak emperyalizme, yerli işbirlikçi oligarşiye karşı mücadelede birarada olunabilecek güçler ile bağlaşıklık içinde **Anti-Emperyalist Demokratik Halk Devrimi** hedeflenmelidir. Komünistler için Sosyalist Devrimin kesintisiz ön aşaması olacağı, diğer güçlerin de bu mücadele sürecinde Sosyalist Devrim hedefine kazanılmasının mümkün olacağı, güncel mücadele sürecinde Türkiye İşçi Sınıfı Hareketi'nin özne olarak güçleneceği bir süreç yaşanması öngörülmelidir. Devrimin ordusu bu şekilde yaratılacaktır. **Bu süreç, işçi sınıfı ve emekçi yığınların, diğer bağlaşıkları ile birlikte, radikal devrimci demokratik istemler temelinde örgütleneceği ve mücadeleyi yükseltecekleri bir süreç olacaktır.**

'...Demokrasi uğruna savaşımın, proletaryanın dikkatini, sosyalist devrimden başka yöne çekeceğini, ya da bu devrimi gözden gizleyeceğini, ikinci plana iteceğini v.b. sanmak büyük bir yanlıgı olur. Tam tersine, nasıl ki tam demokrasiyi uygulamayan sosyalizm başarılı olamazsa, aynı şekilde, proletarya, demokrasi uğruna, bütün alanlarda tutarlı bir devrimci savaşım yürütmeden burjuvaziye yenilgiye uğratamaz...' (Sosyalist Devrim ve Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı - Tezler - V.İ.Lenin, Tüm Eserler, Almanca, Cilt 22, S. 144-159, Dietz Verlag, Berlin, 1960)

Temel olarak Türkiye İşçi Sınıfı Hareketi ile Kürdistan Özgürlük Hareketi'nin taşıyıcısı olacağı, Devrimci-Demokratik Alevi Hareketi'nin, Anti-Kapitalist, Devrimci Müslümanların, Demokratik Çevre Hareketleri'nin ve Devrimci-Demokratik Kemalist güçlerin birlikteliği ile bu süreç geliştirilebilecektir. Türkiye Komünist Partisi, 1968 sonrası gelişen örgütlenmeleri, THKO, TKP-ML / TİKKO ve THKP-C geleneğinden gelen siyasi hareketleri, parti ve cepheleleri, Kürdistan Özgürlük Hareketinin politik örgütü PKK'yi, Türkiye İşçi Sınıfı Hareketinin, Devrim Cephesi'nin, partimiz TKP ile birlikte, temel politik bileşenleri olarak nitelendirmektedir.

İşçi Sınıfı Hareketi'nin politik öncülüğünün yeteneği ve gücü, bu süreç

cin Sosyalist Devrim ile tamamlanmasının teminatı olacaktır. İşçi sınıfı, yoksul köylülük ve küçük burjuvazinin önemli bir kesimi ile devrimci sürecin kesintisiz yürütülmesinde ve gelişmesinde belirleyici rol oynayacaktır.

Anti-Emperyalist Demokratik Halk Devrimi, reformlarla yetinen, kapitalizmin çerçevesine sıkışıp kalan bir süreç değildir, anti-kapitalist bir içeriğe sahiptir. İşçi sınıfı öncülüğünde Devrimci Halk Savaşı'nın ilk sonuç alıcı aşaması olacaktır. Bu aşama, burjuva iktidarının çözülmesi, emperyalizme bağımlı ekonomik ve politik yapının sarsılması, ulusal kaynaklara dayalı sanayi ve üretimin geliştirilmesi, ulusal sorunun çözümü konusunda ilk somut sonuçların elde edileceği bir süreçtir.

Türkiye Komünist Partisi, Sosyalist Devrim Süreci'nin bütününde, bugün kapitalizm koşullarında da, olası mücadele aşamalarında da, temel ajitasyon ve propagandasını Sosyalizmin propagandası üzerine kurmaktadır. Günlük politik mücadelelerde de, ekonomik-demokratik mücadelelerde de, komünistler sosyalist toplum düzeninin işçi sınıfımız ve emekçi halklarımıza sağlayacağı kazanımları propaganda eder, burjuva sınıfının karakterini anlatırlar. Kısmi kazanımların ve reformların, burjuva iktidarına son vermeden sonuç alıcı olamayacağı konusunda sınıfı aydınlatırlar.

Burjuvazi, iktidarını hiç bir koşulda kendi isteği ile terketmeyecektir. Burjuva iktidarının işçi sınıfı ve bağlaşıkları tarafından, işçi sınıfının öncülüğünde yıkılması ve yerine Proletarya Diktatörlüğünün kurulması mücadelesi her tür savaşım biçimlerine hazır politik bir mücadele ordusu gerektirir. Sonucu, kitleleri kucaklayan bir **Devrimci Halk Savaşı** belirleyecektir. Burjuvazi, işçi sınıfının ve devrimci güçlerin içine bozguncu, inkarcı, sağ ve "sol" revizyonist, liberal, güçlerini yerleştirerek, devrim sürecini bozguna uğratmak, ömrünü uzatmaya çalışacaktır. Bu sebeple işçi sınıfının devrimci politik güçlerinin bir görevi de taviz vermeden "sol" maskeli bozguncu akımlara karşı ideolojik, politik ve örgütsel olarak savaşmaktır. Bu görev, sınıf savaşımının bir ögesi olarak hiç bir zaman ihmal edilmemesi gereken, ertlenemez bir görevdir.(...)"